

Sygn. akt II Ka 214/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2016r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Agata Wilczewska

Protokolant : st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2016r.

sprawy **Ł. S.**

skazanego z art.278§1k.k. i innych

na skutek apelacji wniesionej przez skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 23 czerwca 2016r. sygn. akt II K 361/16

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. W. kwotę 147,60zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

III. Zwalnia skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Agata Wilczewska

Sygn. akt IIKa 214/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 23 czerwca 2016r. Sąd Rejonowy w Koninie w sprawie o sygn. akt IIK 361/16 na podstawie art. 85 § 1, 2 k.k. i 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności oraz kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego Ł. S. wyrokami Sądu Rejonowego w Poznaniu - Stare Miasto w Poznaniu z dnia w sprawie o sygn. akt VIII K 748/12, Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieście w sprawie o sygn. akt II K 380/13, Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp. w sprawie o sygn. akt II K 132/14 i Sądu Rejonowego w Koninie w sprawie o sygn. akt II K 74/16 wymienionymi w pkt. 3 i 5 - 7 części wstępnej wyroku i wymierzył Ł. S. karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 380/13 SR dla Warszawy Śródmieście : od dnia 31.12.2012 r. do dnia 03.01.2013 r. ;od dnia 04.03.2013r do dnia 02.04.2013r. oraz od dnia 27.04.2013r. do dnia 22.07.2013r.

Natomiast na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 §1 ,2 k.k. Sąd umarzył postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Poznaniu - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w sprawie o sygn. akt VI K 153/12 ; Sądu Rejonowego w Poznaniu - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III K 506/12 ; Sądu Rejonowego w Poznaniu - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

w sprawie o sygn. akt VI K 203/13 wymienionymi w pkt 1,2 i 4 części wstępnej wyroku.

W części wstępnej wyroku Sąd wymienił i opisał następujące skazania dotyczące Ł. S. co do których rozważał wydanie wyroku łącznego:

1. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 10.02.12r., sygn. akt VI K 153/12, za przestępstwo z art. 178a §1 kk na karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych po 20 złotych każda. Ponadto Sąd orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Postanowieniem w/w Sądu z dnia 11.01.2013r. zarządzono wykonanie zastępczej kary 25 pozbawienia wolności, którą skazany odbył w całości.
2. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 14.11.2014 r., sygn. akt III K 506/12, za przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 279§1kk na grzywnę w liczbie 100 stawek dziennych po 40 złotych każda. Postanowieniem w/w Sądu z dnia 22.09.2014 r zarządzono wykonanie zastępczej kary 50 dni pozbawienia wolności, którą skazany odbył w całości.
3. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu - Stare Miasto w Poznaniu z dnia 28.03.13r., sygn. akt VIII K 748/12, za przestępstwo z art. 278 §1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 4 lat próby oraz grzywnę w liczbie 100 stawek dziennych po 10 złotych każda, którą następnie zamieniono na zastępczą karę 50 dni pozbawienia wolności. Karę tę skazany wykonał w całości. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp. z dnia 09.06.2015 r sygn. II Ko 205/15 zarządzono wykonanie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności.
4. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 7.03.13r., sygn. akt VI K 203/13, za przestępstwo z art. 286 §3 kk w zw. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonaniu nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie; za przestępstwo z art. 286 §3 kk w zw. z art. 278 § 5 i 3 kk w zw. z art.11§ 2 kk na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonaniu nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Orzeczono karę łączną 12 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonaniu nieodpłatnej dozorowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Postanowieniem w/w Sądu z dnia 31.10.2013r. zarządzono wykonanie zastępczej kary 180 dni pozbawienia wolności, którą skazany odbył w całości.
5. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieście z dnia 22 lipca 2013 r., sygn. akt II K 380/13, za przestępstwa z art. 227 kk , z art. 280 § 1kk , z art. 13 § 1kk w zw. z art. 197 § 1kk na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 5 lat próby oraz grzywnę w liczbie 270 stawek dziennych po 100 złotych każda ,którą postanowieniem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp. zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności. Karę tę skazany wykonał w całości. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp. z dnia 27.11.2014 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności.
6. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp. z dnia 13.08.2014 r., sygn. akt II K 132/14, za przestępstwa z art. 284 §2 kk w zw. z art. 12 kk oraz z art. 270 §1 kk na karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 5 lat próby. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 10.11.2015 r zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności.
7. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 08.03.2016 r., sygn. akt II K 74/16, za przestępstwo z art. 278§1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacją własną przez skazanego w części dotyczącej orzeczenia o karze. Skazany podniósł, że żadnego przestępstwa nie popełnił

w ramach recydywy, wcześniej z dobrym skutkiem odbywał karę w ramach dozoru elektronicznego, nie jest więc osobą zdemoralizowaną, a w większości wyroków pierwotnie orzeczono kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, a w zakładzie karnym w którym przebywa posiada pozytywną opinię.

Skazany wniósł o orzeczenie łagodniejszej kary łącznej, co pozwoli mu szybciej wrócić do społeczeństwa i naprawić swój wizerunek, a także naprawić wyrządzone szkody.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja skazanego Ł. S. okazała się bezzasadna.

Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, wyrok w sprawie II K 74/16 zapadł już po dniu 1 lipca 2015 r. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie mogły zatem znaleźć przepisy art. 85 k.k. i n. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 r.

o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U z 2015 r., poz. 396) – art. 19 ust. 1 w/w ustawy. Należy przy tym zauważyć, że znowelizowane przepisy umożliwiają łączenie kar podlegających wykonaniu niezależnie od czasu popełnienia przestępstwa z wyjątkiem tylko art.85§3k.k., stad pozostają one dla skazanego względniejsze aniżeli wcześniej obowiązujące przepisy rozdziału IX kodeksu karnego i słusznie znalazły zastosowanie w przedmiotowej sprawie.

Treść wniesionego przez skazanego środka odwoławczego wskazuje, że skierowany został jedynie co do wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy. Skarżący w żadnym miejscu apelacji nie kwestionuje przyjętego przez Sąd I instancji zbiegu przestępstw, ograniczając się jedynie do wykazywania, że Sąd orzekając karę łączną winien większą uwagę zwrócić na to, że żadnego przestępstwa nie popełnił on w ramach recydywy, wcześniej z dobrym skutkiem odbywał karę w ramach dozoru elektronicznego, nie jest więc osobą zdemoralizowaną, a w większości wyroków pierwotnie orzeczono kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, a w zakładzie karnym w którym przebywa posiada pozytywną opinię.

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów, gdy zachodzą przesłanki określone w art. 85 k.k. Przepisy art. 85 § 1

i 2 k.k. stanowią natomiast, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw

i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 art. 85 k.k.

W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd Rejonowy słusznie kierując się określonymi w w/w przepisach przesłankami orzeczenia w wyroku łącznym kary łącznej połączył kary pozbawienia wolności oraz kary łączne pozbawienia wolności orzeczone w sprawach o sygn. akt: VIII K 748/12, IIK 380/13, IIK 132/14, IIK 74/16.

Na zasadność takiego rozstrzygnięcia, czego również nie kwestionuje apelujący wskazuje tak rodzaj wymierzonych kar jak i fakt iż w dniu wyrokowania przez Sąd Rejonowy podlegały one wykonaniu w całości lub w części. Sąd odwoławczy w pełni podziela argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i stwierdza, że Sąd I instancji w żadnym wypadku nie dopuścił się naruszenia przepisu art. 85 k.k. Sąd Okręgowy w pełni podzielił również stanowisko Sądu Rejonowego co do umorzenia postępowania w zakresie objęcia wyrokiem łącznym pozostałych kar orzeczonych wobec skazanego. Także w tym zakresie Sąd I instancji nie dopuścił się żadnego uchybienia.

Odnosząc się do podniesionego przez skarżącego zarzutu rażącej surowości kary wskazać należy, iż jest on tylko wówczas zasadny, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na jej wymiar, można uznać, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby

wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo sądów. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (wyr. SN z 02.02.1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Granice kary łącznej określa art. 86 § 1 k.k. zgodnie z którym sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności. Orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa – art. 85a k.k. Zwrot „przede wszystkim” użyty w w/w przepisie wskazuje jednak, że okoliczności w nim wymienione nie stanowią katalogu zamkniętego. Wymiar kary łącznej winien być zatem określany także relacjami zachodzącymi pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami. Relacje te sprowadzają się do określenia, jak bliski związek przedmiotowo – podmiotowy łączy te czyny. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem, im związek ten luźniejszy, tym przeważać powinno kumulowanie poszczególnych kar (wyr. SN z 25.10.1983 r., IV KR 213/83, OSNKW z 1984 r., z. 5-6, poz. 65). Przez związek przedmiotowo – podmiotowy należy zaś rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich.

Wyznaczany przy zastosowaniu w/w przepisów dolny i górny próg kary łącznej, odnośnie zbiegu przestępstw co do kar orzeczonych w sprawach o sygn. akt: VIII K 748/12, IIK 380/13, IIK 132/14, IIK 74/16 wynosił od 2 lat pozbawienia wolności do 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Mając na uwadze treść art. 85a k.k. Sąd odwoławczy stoi na stanowisku, że kara łączna stanowi instytucję służącą do swoistego podsumowania działalności przestępczej sprawcy, obejmującej całościową ocenę jego zachowań przejawiającą się w postaci jednej kary łącznej. Zauważyć w tym miejscu należy, że wielość popełnionych przez sprawcę przestępstw wpływa na negatywną ocenę postawy sprawcy będąc jego istotnym czynnikiem prognostycznym. Chodzi tutaj zwłaszcza

o to, aby właściwie ukształtowana kara łączna oddziaływała wychowawczo na sprawcę przestępstwa oraz odpowiednio chroniła obywateli przed niebezpieczeństwem ponownego dopuszczenia się przestępstw.

Przeprowadzony przez Sąd dowód z aktualnej opinii o skazanym, odbywającym karę pozbawienia wolności, pozwolił Sądowi orzekającemu zorientować się jak przebiega proces jego resocjalizacji, co ma istotne znaczenie przy określeniu wymiaru kary łącznej. Sąd Rejonowy dostrzegł, że jest ona dla skazanego korzystna i okoliczności tej nadał prawidłową wagę.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy odnośnie kary łącznej orzeczonej w pkt. I wyroku zasadnie uznał, że brak jest podstaw do wzięcia pod uwagę najbardziej rygorystycznego dla skazanego modelu, tj. kumulacji, ani też najbardziej korzystnego dla skazanego systemu absorpcji, słusznie w tej sytuacji stosując zasadę asperacji. Trafnie bowiem zauważył, że skazany jest osobą niepoprawną. Pomimo orzekania wobec niego kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, nie zmienił swojej postawy co doprowadziło w konsekwencji do wymierzania kary bezwzględnej pozbawienia, a także do zarządzenia wykonania kar orzeczonych uprzednio z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Cele zapobiegawcze

i wychowawcze o których stanowi art. 85a k.k. w przedmiotowej sprawie winny być zatem rozważane ze szczególną uwagą. W tej sytuacji dość bliski związek przedmiotowo – podmiotowy wynikający z bliskości czasowej popełnianych przez skazanego przestępstw oraz faktu iż jego czyny skierowane były przede wszystkim przeciwko mieniu, nie mógł mieć decydującego znaczenia. Wymierzenie zatem kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności uwzględniwszy w należyty sposób dotychczasową karalność skazanego, jego obecną postawę w zakładzie karnym, a także, choć w mniejszym stopniu, związek pomiędzy popełnionymi przez skazanego przestępstwami.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując uchybień określonych w art. 439 k.p.k. ani art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchYLENIA zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym Sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 624 k.p.k. uznając, że poniesienie kosztów sądowych byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe ze względu na jego obecną sytuację osobistą i majątkową.

Nadto Sąd Okręgowy na podstawie § 4 ust. 1 i 2, § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata

z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801) zasądził na rzecz adwokata K. W. kwotę 147,60 zł tytułem obrony wykonywanej z urzędu

w postępowaniu odwoławczym. Sąd uwzględniając stopień zawichości sprawy, nakład pracy obrońcy, a także jego stawiennictwo w Sądzie, uznał za zasadne zastosowanie 1/2 opłaty maksymalnej wynikającej ze wskazanego powyżej rozporządzenia.

Agata Wilczewska